

Sygn. akt V GC 81/14 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marianna Grzyb

Protokolant: st. sekretarz sąd. Monika Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2015 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

T. A. (PESEL (...))

przeciwko

Towarzystwu (...) w W. (KRS (...))

o zapłatę 8 696,35 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda T. A. kwotę 7.103,35 zł (siedem tysięcy sto trzy złote trzydzieści pięć groszy) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 5.996,35 zł od dnia 21.03.2013 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.107,00 zł od dnia 30.03.2013 roku do dnia zapłaty;

2. w pozostałej części powództwo oddala;

3. ustala, że koszty postępowania w 18% obciążają powoda i w 82% pozwanego, pozostawiając szczegółowe wyliczenie wysokości kosztów referendarzowi sądowemu.

SSR Marianna Grzyb

UZASADNIENIE

Powód T. A. w pozwie skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 8.696,35 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 5.996,35 zł od dnia 21.03.2013 r. i od kwoty 2.700,00 zł od dnia 30.03.2013 r. oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podał, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24.02.2014 r. nabył od M. L. przysługującą jej wobec pozwanego wierzytelność z tytułu szkody w samochodzie osobowym (...) nr rej. (...) i wynajmu pojazdu zastępczego.

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że analiza materiału dowodowego wykluczyła, że uszkodzenia samochodów powstały w okolicznościach deklarowanych w zgłoszeniu szkody i podanych przez sprawcę. W ocenie pozwanego powstały one w innych okolicznościach i wyłączona jest odpowiedzialność gwarancyjna pozwanego. Pozwany nie uznał odpowiedzialności co do zasady.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 16.02.2013 r. w O. przy ul. (...) na wysokości wyjazdu do posesji nr (...) miała miejsce kolizja drogowa z udziałem samochodu osobowego V. (...) nr rej (...), będącego własnością M. L., kierowanego przez G. L., samochodu osobowego marki O. (...) nr rej (...) będącego własnością M. Z., kierowanego przez D. Z. i samochodu osobowego V. (...) nr rej (...) kierowanego przez W. Ż..

Samochody poruszały się w kierunku O., pierwszy samochód - V. (...) zasygnalizował manewr skrętu w lewo i zmniejszył prędkość wobec czego jadący za nim kierowca samochodu O. (...) rozpoczął hamowanie i również zmniejszył prędkość, natomiast kierowca samochodu V. jadący za samochodem O. (...) nie zdążył wyhamować i uderzył w tył samochodu O. (...), na skutek czego O. (...) uderzył w samochód V. (...).

Kierowca samochodu V. – W. Ż. uznał, iż jest winny przedmiotowej kolizji. Do kolizji doszło bowiem poprzez niezachowanie bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu i niezachowanie należytej ostrożności, w ten sposób naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które doprowadziły do spowodowania kolizji. W. Ż. posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC pojazdu u pozwanego.

Dowód: zeznania świadka G. L., k. 64-66, zeznania świadka D. Z., k. 66-67, zeznania świadka W. Ż. – płyta CD, zeznania świadka A. G., k. 68-69, akta szkody.

W dniu 18.02.2013 r. M. L. zgłosiła szkodę i stała ona zarejestrowana pod numerem szkody (...)

W toku likwidacji szkody na podstawie sporządzonego w dniu 04.03.2013 r. kosztorysu naprawy nr (...) pozwany wycenił koszt naprawy samochodu V. (...) nr rej. (...) na kwotę 5.996,35 zł. M. L. uznała sporządzoną wycenę kosztów naprawy pojazdu.

Dowód: zgłoszenie szkody – k. 7 – 9, kosztorys – k. 14 – 15, akta szkody nr (...)

Samochód M. L. został wstawiony do warsztatu A. G. i miał być naprawiony przez firmę A. G., ale kiedy ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania naprawy dokonywał pracownik tego warsztatu, a mąż pozwanej G. L..

Dowód: zeznania św. A. G. – k. 68 – 69, zeznania G. L. – k. 64 - 66

Następnie Rzecznawca Techniki Samochodowej i Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego mgr inż. R. S. na zlecenie Towarzystwa (...) w O. sporządził opinię, w której potwierdził przebieg zdarzenia z dnia 16.04.2013 r., jednak uznał, że przeprowadzona dokładna i szczegółowa analiza materiału dowodowego z akt szkody, oględziny szczegółowe uszkodzeń samochodów i przeprowadzona rekonstrukcja zamiany prędkości na energię zgniotu nadwozi samochodów – pozwala jednoznacznie stwierdzić, że uszkodzenia samochodu osobowego V. (...) nr rej (...) i samochodu osobowego O. (...) nr rej (...) nie powstały podczas najechania pojazdu V. (...) nr rej (...) na tył samochodu O., który następnie uderzył w tył samochodu V. (...). W ocenie rzeczoznawcy uszkodzenia poszczególnych samochodów powstały w innych okolicznościach niż deklarowane w zgłoszeniach szkód i podane przez sprawcę zdarzenia.

Dowód: opinia rzeczoznawcy samochodowego – R. S., k. 18-24

Pismem z dnia 26.03.2013 r. Towarzystwo (...) z siedzibą w W. – Biuro (...) O. poinformowało M. L., że w związku ze zgłoszoną szkodą z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie została uznana odpowiedzialność Towarzystwa za szkodę. Podano, że szczegółowa i dokładna analiza akt szkodowych, oględziny uszkodzeń samochodów i przeprowadzona rekonstrukcja zamiany prędkości na energię zgniotu nadwozi samochodów

pozwala jednoznacznie stwierdzić, że uszkodzenia samochodu osobowego V. (...) o nr rej (...) i samochodu osobowego O. (...) o nr rej (...) nie powstały podczas najechania pojazdu V. (...) o nr rej (...) na tył samochodu O., który następnie uderzył w tym samochodzie V. (...).

Dowód: pismo z dnia 26.03.2013 r., k. 17

M. L. w związku z uszkodzeniem jej samochodu marki V. (...) nr rej (...) w wyniku kolizji z dnia 16.02.2013 r. wynajęła samochód zastępczy R. w okresie od dnia 16.02.2013 r. do dnia 15.03.2013 r. za kwotę 2.700,00 zł.

Wynajem pojazdu zastępczego przez M. L. był konieczny. Poszkodowana pracowała w O. jako kucharka w barze na zmiany i samochodem musiała dojeżdżać do pracy z O.. Tym samochodem dojeżdżał do pracy również jej mąż oraz wozili dzieci do siostry poszkodowanej do K. (kiedy musieli oboje pracować).

Dowód: faktura VAT nr (...) - k. 16, zeznania św. M. L. – k. k. 67 – 68, zeznania św. G. L. – k. 64 – 66

Pismem z dnia 26.03.2013 r. Towarzystwo (...) w W. poinformowało M. L., iż nie uznało odpowiedzialności za szkodę.

Dowód: pismo z dnia 26.03.2013 r., k. 17

Poszkodowana M. L. w dniu 24.02.2014 r. dokonała cesji wierzytelności wobec pozwanego Towarzystwa (...) z tytułu odszkodowania za przedmiotową szkodę na rzecz powoda T. A. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) O przedmiotowej umowie została poinformowana pozwana pismem z dnia 24.02.2014 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności z 24.02.2014 r. k. 6 – 6 verte, zawiadomienie - k. 25 verte

Pismem z dnia 24.02.2014 r. zatytułowanym „przedsądowe wezwanie do zapłaty” T. A. wezwał Towarzystwo (...) do zapłaty kwoty 8.696,35 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie, tytułem odszkodowania za szkody z dnia 16.02.2013 r. nr szkody (...) Zaznaczył, że na kwotę 8.696,35 zł składa się kwota 5.996,35 zł tytułem naprawienia szkody w samochodzie osobowym marki V. (...) nr rej (...) wg wyliczenia szkody z dnia 04.03.2013 r. wymagalna od dnia 21.03. (...). oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie, kwota 2.700,00 zł tytułem zwrotu kosztów wynajęcia samochodu zastępczego wg faktury VAT nr (...) z dnia 15.03.2013 r. wymagalna od dnia 30.03.2013 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 24.02.2014 r. - k. 25

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie sporna była już sama zasada odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa (...) w W..

Wobec tego, że rozstrzygnięcie tej kwestii wymagało wiadomości specjalnych Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego, techniki pojazdów na okoliczność, czy uszkodzenia samochodu osobowego V. (...) nr rej (...) powstały na skutek najechania samochodu osobowego V. (...) nr rej (...) na tył samochodu osobowego O. (...) nr rej (...), który następnie uderzył w tył samochodu V. (...) nr rej (...) i który z kierowców tych pojazdów ponosi odpowiedzialność za uszkodzenie samochodu osobowego V. (...) nr rej (...) – tak jak opisali to uczestnicy kolizji drogowej z dnia 16.02.2013 r. ok godz. 8:00 w miejscowości O., na ul. (...), na wysokości wjazdu do posesji nr (...).

Biegły po zapoznaniu się z przedłożonymi przez Sąd aktami niniejszej sprawy, aktami szkody, aktami i opinią wydaną w sprawie VGC 411/14 ,dowodami rzeczowymi dostarczonymi przez powoda T. A., w oparciu o ich analizę oraz dokonane oględziny miejsca zdarzenia dokonane w dniu 25.04.2015 r. ustalił, iż uszkodzenia samochodu V. (...) numer

rej (...) były następstwem najechania samochodu V. (...) numer rej (...) na tył samochodu osobowego O. (...) numer rej (...), który w następstwie uderzył w tył samochodu V. (...) numer rej (...).

Ponadto biegły w opinii głównej zawartej w aktach VGC 411/14 wskazał, że kierujący samochodem V. (...) numer rejestracyjny (...) poprzez niezachowanie bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu i niezachowanie należytej ostrożności naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które doprowadziły do spowodowania kolizji.

Zdaniem biegłego bezpośrednią przyczyną powstania uszkodzeń samochodu V. (...) była nieprawidłowa technika jazdy kierującego samochodem V. (...).

Biegły wskazał ponadto, że analiza przebiegu zdarzenia wskazuje, że do kolizji samochodu O. (...) z samochodem V. (...) nie doszłoby, gdyby kierujący samochodem O. (...) zachował bezpieczną odległość od samochodu poruszającego się przed nim. Biegły ustalił, iż kierujący samochodem O. (...) przyczynił się w stopniu zbliżonym do 50% do uszkodzenia samochodu V. (...).

Niezbędny technologiczny czas naprawy biegły określił na 5 dni roboczych.

Biegły wskazał ponadto, że zgodnie z wytycznymi Polskiej Izby Ubezpieczeń i Komisji Nadzoru Finansowego dot. rozpatrywania roszczeń o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zasadny jest okres organizacyjny w ilości dwóch dni, ubezpieczyciele powinni uznawać także okres 2 dni na sprowadzenie części zamiennych.

Sąd podzielił w tym zakresie w całości wnioski wynikające z opinii biegłego. Opinia podlega ocenie, jak każdy inny dowód, według art. 233 § 1 k.p.c. W wypadku opinii biegłego, gdy w grę wchodzi wiedza specjalistyczna, kontrola wiarygodności opinii i wypowiedzi biegłego jest utrudniona. Dokonując oceny Sąd kontroluje wnioski i wywody opinii, a także zeznania biegłego pod kątem widzenia ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłego, sposobu motywowania stanowiska, podstaw opinii (powoływania się na piśmiennictwo i inne źródła, stosowania konkretnych metod badawczych).

W ocenie Sądu sporządzona w sprawie opinia biegłego J. G. w większości zasługiwała na uwzględnienie. Opinia została wykonana szczegółowo, a przedstawione ustalenia poparte zostały wszechstronną analizą, co pozwala uznać tę opinię za pełną i kompletną. Wywody biegłego są logiczne i trafne, a także zgodne z zasadami poprawnego wnioskowania.

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Fundusz Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Z art.34 ust.1 i art.36 ust. 1 w/w ustawy wynika, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodą wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

Z zasady, iż zakład ubezpieczeń odpowiada w takim zakresie, w jakim odpowiada posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego, wynika że ocena roszczeń odszkodowawczych poszkodowanego, następuje na podstawie odpowiednich przepisów prawa cywilnego, określających do jakich świadczeń byłby obowiązany posiadacz lub kierowca samochodu, który spowodował wypadek.

Jak sygnalizowano, spór między stronami sprowadzał się do ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej. Powód nie kwestionował natomiast wysokości odszkodowania, które pierwotnie ustaliło pozwane Towarzystwo. Dlatego też już tylko na marginesie należy zaznaczyć, że wysokość odszkodowania należy ustalać według zasad określonych w art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Przepis art. 361 § 1 k.c. stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wedle zaś § 2 w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie zaś z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednak do nieuzasadnionego wzbogacenia się poszkodowanego. Odszkodowanie należy się bowiem tylko w granicach normalnego związku przyczynowego. W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972 r., sygn. akt II CR 425/72, publ. OSNCP 1973/6 poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa samochodu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.06.2003 r., sygn. akt V CKN 308/01 nie publ.).

Strona pozwana ustaliła koszt naprawy pojazdu (...) o nr rej (...), biorącego udział w kolizji w dniu 16.02.2013 r. na kwotę 5.996,35 zł. Poszkodowana M. L. uznała sporządzoną wycenę i kwota ta objęta była żądaniem pozwu w niniejszej sprawie.

Przedmiotem żądania pozwu była również kwota 2.700 zł z tytułu wynajmu samochodu zastępczego.

W ocenie Sądu żądanie co do kwoty 5.996,35 zł zasługiwało na uwzględnienie w całości, albowiem koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został wyliczony przez przedstawiciela strony pozwanej, a poszkodowana M. L. nie wniosła żadnych uwag uznając sporządzone wyliczenie. Z opinii biegłego jednoznacznie wynika, iż bezpośrednią przyczyną powstania uszkodzeń samochodu V. (...) była nieprawidłowa technika jazdy kierującego samochodem V. (...), a zatem odpowiedzialność za szkodę ponosi strona pozwana.

Sąd nie podzielił poglądu biegłego, że kierujący samochodem O. (...) przyczynił się w stopniu znacznym do powstania uszkodzeń.

Sąd miał w tym zakresie na uwadze głównie zeznania świadków – uczestników kolizji oraz stwierdzenie biegłego o intensywnym uderzeniu samochodu V. (...) w tył samochodu O. (...) (z prędkością ok. 50 km/h).

Dlatego też kwota 5.996,35 zł została zasądzona w całości.

W świetle art. 361 k.c. do poniesionej przez poszkodowanego szkody należy zaliczyć także koszty wynajęcia samochodu zastępczego dla poszkodowanego. Co do możliwości zaliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego do normalnych następstw uszkodzenia samochodu Sąd Najwyższy wypowiedział się chociażby w wyroku z dnia 08 września 2004 r.

(sygn. akt IV CK 672/03, Lex nr 146324). W wyroku tym Sąd Najwyższy wskazał m.in., że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania. W wyroku z dnia 5 listopada 2004 r. (sygn. akt II CK 494/03, Biul. SN 2005/3/11) Sąd Najwyższy wyraził natomiast pogląd, że jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (art. 361 § 1 k.c.). W uzasadnieniu do pierwszego ze wskazanych wyroków Sąd Najwyższy wskazał m.in., że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową.

Pogląd ten w całej rozciągłości podziela Sąd Rejonowy.

Koszty wynajmu samochodu zastępczego są szkodą, która podlega naprawie przez zobowiązany do tego podmiot. Na zakres jego odpowiedzialności wpływ ma oczywiście treść 361 k.c. Koszty najmu samochodu zastępczego obejmować więc mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu.

W niniejszej sprawie biegły ustalił, iż niezbędny technologiczny czas naprawy samochodu (...) wynosił 5 dni. Biegły wskazał ponadto, że zgodnie z wytycznymi Polskiej Izby Ubezpieczeń i Komisji Nadzoru Finansowego dot. rozpatrywania roszczeń o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zasadny jest okres organizacyjny w ilości dwóch dni, ubezpieczyciele powinni uznawać także okres 2 dni na sprowadzenie części zamiennych. Łączny uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego wynosi zatem 9 dni i za taki okres Sąd zasądził kwotę 1.107 zł (9 dni x 100 zł plus VAT). Rzeczywisty czas naprawy był dłuższy z uwagi na fakt, iż naprawa dokonywana była przez męża poszkodowanej w wolnym czasie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 436 k.c., art. 805 k.c. i art. 822 k.c. w zw. z art. art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.103,35 zł, w pozostałej części powództwo jako niezasadne zostało oddalone.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 817 k.c. przy czym określając termin odsetek od kwoty 5.996,35 zł Sąd miał na uwadze termin zgłoszenia szkody od którego należało liczyć początek biegu terminu wskazanego w art. 817 § 1 k.c., zaś określając termin odsetek od kwoty 1.107,00 zł. Sąd miał na uwadze termin doręczenia pozwanej faktury i rachunku za najem samochodu zastępczego i termin do uregulowania zobowiązania.

Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. pozostawiono szczegółowe wyliczenie kosztów postępowania referendarzowi sądowemu, ustalając, że koszty w 18% obciążają powoda i w 82% stronę pozwaną – proporcjonalnie do rozstrzygnięcia merytorycznego co do zasadności żądania pozwu.

Z powyższych przyczyn orzeczono jak w wyroku.

SSR Marianna Grzyb